REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Trg J.F. Kennedyja 11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Maji Šebalj Širić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o. OIB: 25132169807, Zagreb, Lonjička ulica 2A, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Tomić, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d. OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 kojeg zastupa punomoćnik Branko Bulat, odvjetnik iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 22. rujna 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja Domagoja Tomića, odvjetnika te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 2. studenoga 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 5.2. Ugovora o kreditu broj: 386-10/2007 sklopljenog dana 10.07.2007. godine između Kristijana Kosić, Krk, Vrh 154, OIB: 50403307940 kao korisnika kredita s jedne strane i Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 kao kreditora s druge strane, i to u dijelu koji glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,75% (dvacijelihsedamdesetpet posto) iznosa kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. platiti tužitelju Druga Fundacija SPV d.o.o., iznos od 374,52 EUR sa zateznom kamatom koja teče od dana 18.7.2007. do isplate po stopi koja je za razdoblje do 31. prosinca 2007. određena čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa

koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 907,00 EUR sa zateznim kamatama od 2. studenog 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 17.2.2025. u bitnom navodi da je tuženik sklopio sa korisnikom kredita Kristijanom Kosićem ugovor o kreditu. Aktivna legitimacija proizlazi iz ugovora o ustupu tražbine, koju su sklopili Kristijan Kosić, kao ustupitelj i tužitelj kao primatelj, kojim ugovorom je tražbina iz ovog predmeta u cijelosti prenesena na tužitelja, kao novog vjerovnika. Navodi da je čl. 5.2. ugovora o kreditu predviđeno plaćanje naknade. Korisnik kredita platio je naknadu u iznosu od 374,52 EUR. Navedena odredba je ništetna. Korisnik kredita je potrošač. Korisniku kredita nije pružena mogućnost pregovaranja, niti je korisnik kredita imao ikakvog utjecaja na sadržaj navedene odredbe. Predlaže da sud utvrdi ništetnom odredbu ugovora o kreditu o naknadi iz čl. 5.2. ugovora o kreditu te da naloži tuženiku da naknadi tužitelju iznos od 374,52 EUR sa zateznim kamatama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja. U bitnom ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije i ističe činjenicu da je tražbina potrošača strogo osobne naravi pa ne može biti predmet ustupa. Navodi da tužitelj nije potrošač. Ističe kako se predmetna nekretnina za koju je sklopljen ugovor o kreditu koristi za turističko iznajmljivanje pa se u konkretnom slučaju ne primjenjuje potrošačko zakonodavstvo. Ističe prigovor zastare. Navodi da je odredba ugovora o kreditu o naknadi jasna, razumljiva i lako uočljiva, o njoj se pojedinačno pregovaralo i nije suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Posebno ističe kako tuženik ima niz radnji koje čine trošak obrade svakog pojedinog kredita kao primjerice sastanka sa klijentima te pružanja svih informacija, unos podataka u aplikaciju za obradu, pribava pravnih mišljenja. Osporava pravo tužitelja na kamate budući da je tuženik pošteni stjecatelj, sve ako sud utvrdi da je predmetni ugovor ništetan. Kasnije tijekom postupka čini nespornim visinu potraživanja kao i činjenicu da je predmeta naknada naplaćena. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužbu tužitelja i tužbene zahtjeve tužitelja kao neosnovane te naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka.

3. Tijekom postupka izvođenja dokaza sud je izvršio uvid u ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija) (listovi 363-364 spisa), ugovor o kreditu sa dodacima (listovi 402-408 spisa), saslušan je svjedok Kristijan Kosić (list 548 spisa), te je izvršen uvid u dopis Porezne uprave od 15.5.2025. (list 563 spisa).

4. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, dalje: ZPP) te je utvrdio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

5. Predmet ovog spora je tužiteljev zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe čl. 5.2. ugovora o kreditu, sklopljenog između korisnika kredita Kristijana Kosića i pravnog prednika tuženika (dalje u tekstu tuženik) 10.7.2007. kojom je ugovorena obveza plaćanja naknade za obradu kredita te restitucijski zahtjev za isplatu iznosa od 374,52 EUR na ime plaćenog iznosa za navedenu naknadu.

6. Između stranaka nije sporno da su korisnik kredita Kristijan Kosić i tuženik ugovorili kredit 10.7.2007. Ujedno između stranaka nije sporno da ugovor o kreditu u odredbi čl. 5.2. sadrži odredbu o plaćanju naknade za obradu kredita koja glasi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 2,75% (dvacijelihsedamdesetpet posto) iznosa kredita.“

7. Nadalje, između stranaka nije sporno da je na ime naknade korisnik kredita Kristijan Kosić platio tuženiku iznos od 374,52 EUR. Nije sporna niti visina.

8. Međutim, između stranaka je sporna aktivna legitimacija. Sporno je može li se potraživanje iz ovog predmeta korisnika kredita prenositi na tužitelja, odnosno radi li se o tražbini strogo osobne naravi. Sporan je status potrošača, posebno imajući u vidu navode tuženika da se predmetna nekretnina koristi za turističko iznajmljivanje. Sporno je, je li predmetna odredba ugovora o kreditu iz čl. 5.2. ništetna. S navedenim u vezi, sporno je je li tužiteljev restitucijski zahtjev na povrat iznosa od 374,52 EUR osnovan. Sporno je je li potraživanje tužitelja zastarjelo.

9. Uvidom u ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesija), koji je sklopljen između korisnika kredita i tužitelja vidljivo je da je korisnik kredita, kao ustupitelj, ustupio tužitelju, kao primatelju, novčanu tražbinu prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi ugovora o kreditu 10.7.2007. Navedenim ugovorom o cesiji je korisnik kredita na tužitelja prenio sve novčane tražbine po osnovi ništetnih odredbi u vidu valute, kamata i svih plaćenih naknada (posebice čl. 1. t. 2. ugovora o cesiji).

10. Zbog navedenog, a kako je tražbina, koja je predmet spora u ovoj pravnoj stvari, prenesena na tužitelja, to je tužitelj aktivno legitimiran nastupati u ovoj parnici, odnosno podnijeti tužbu protiv tuženika, suprotno neosnovano istaknutom prigovoru nedostataka aktivne legitimacije.

11. Prema odredbi iz čl. 80. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022. i 155/2023. – dalje u tekstu: ZOO) vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Znači, ne mogu se prenijeti tražbine: a) čiji je prijenos zabranjen zakonom, b) strogo osobne naravi i c) koje po svojoj naravi se protive prenošenju na drugoga.

12. U ovom postupku tuženik neosnovano tvrdi da je tražbina pravnog pravnog prednika tužitelja strogo osobe naravi. Naime, ovdje se radi o tražbini ustupitelja, koji je potrošač, sukladno odredbi iz čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, 96/2003. – dalje u tekstu: ZZP/2003.), a koji je bio važeći u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, dok je primatelj (ovdje tužitelj) pravna osoba (dakle, nije potrošač). Pritom je tražbina koje je predmet ustupa novčana tražbina, odnosno imovinsko-

pravno potraživanje, koje nije strogo osobne naravi, neovisno o svojstvu ustupitelja, kao potrošača, a niti se narav takve tražbine protivi ustupu.

13. Slijedom navedenog, a kako se radi o novčanoj tražbini koja se može ustupiti, suprotno svim osporavanjima tuženika, to valja zaključiti da je ugovorom o ustupu tražbine od 20.6.2023. bilo dopušteno novčanu tražbinu pravnog prednika tužitelja prenijeti na tužitelja, a zbog čega je neosnovan prigovor nedostatka aktivne legitimacije.

14. Nadalje, valja navesti da promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet same tražbine, pa nije odlučno to što je ustupitelj bio potrošač, a primatelj (ovdje tužitelj) to nije. Naime, identitet tražbine ustupom nije promijenjen, a što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku (ovdje tuženiku) ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja.

15. Zaključno, novčana tražbina potrošača (Kristijan Kosić) na temelju potrošačkog ugovora (ugovora o kreditu od 10.7.2007.) zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu na tužitelja, kao primatelja, te tražbine i tuženika, kao dužnika, primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.

16. Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019., gdje je u točki 20. obrazloženja navedeno: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima.“

17. Također, uvidom u obavijest od 16.6.2023. proizlazi da je tuženik bio obaviješten o sklopljenom ugovoru o cesiji između korisnika kredita i tužitelja a što tuženik niti ne osporava tijekom postupka.

18. Nadalje, ugovor o kreditu, između korisnika kredita i tuženika, sklopljen je 16.4.2007. zbog čega na navedeni obvezni odnos valja primijeniti odredbe ZZP/2003.

19. Prema odredbi iz čl. 3. t. 1. ZZP/2003. u smislu toga Zakona izraz potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S navedenim u vezi, a uvidom u ugovor o kreditu, jasno proizlazi da je ugovor o kreditu s tuženikom sklopio korisnik kredita, kao fizička osoba, te da se radi o stambenom kreditu – za adaptaciju kuće. Takav navod potvrđuje i svjedok – korisnik kredita Kristijan Kosić koji je vrlo detaljno i okolnosno opisao kako je svrha predmetnog ugovora bila adaptacija obiteljske kuće u kojoj je živio sa svojom obitelji od 2007. do 2022. te da on niti njegova obitelj u toj kući nikada nisu ništa iznajmljivali niti su se oglašavali putem stranice Booking.com. Zbog navedenog, korisnik kredita Kristijan Kosić je potrošač u smislu odredbe iz čl. 3. t. 1. ZPP/2003., suprotno paušalnim i

nedokazanim osporavanjima tuženika. Naime, i iz dopisa Porezne uprave od 15.5.2025. proizlazi kako Kristijan Kosić nije evidentiran kao obveznik poreza na dohodak od iznajmljivanja nekretnine te da prema podacima kojima raspolaže Porezne uprava, na adresi Krk, Vrh 154 nemaju evidentirano iznajmljivanje nekretnine.

20. Status potrošača treba utvrđivati na individualnoj razini u svakom predmetu. Sud je stava da je tužitelj u konkretnom sporu, na razini izvjesnosti, dokazao status potrošača korisnika kredita, sve primjenom odredbi iz čl. 7. st. 1., čl. 219. st. 1. u vezi sa čl. 221.a ZPP-a. Stoga ovaj sud smatra kako se isprave koje je tuženik dostavio, i to internetska stranica „Vile Kosić“ i ispis stranice Booking.com ne odnose na predmetnu nekretninu korisnika kredita Kristijana Kosića za koju je sklopljen predmetni ugovor o kreditu.

21. Prema odredbi iz čl. 3. t. 2. ZZP/2003. izraz trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti. Zbog navedenog, tuženik je trgovac u smislu odredbe iz čl. 3. t. 2. ZPP/2003

22. Sud je saslušao svjedoka Kristijana Kosića, korisnika kredita iz čijeg iskaza proizlazi kako je sklopio ugovor o kreditu s Hypo Alpe Adria Bank sada ovdje tuženikom. Svrha ugovora je bila adaptacija obiteljske kuće u vlasništvu njegovog oca. To je stara kuća njegovog oca koji je preminuo. U toj kući živio je sa svojom suprugom i dvoje djece. Tu kuću su adaptirali upravo sredstvima iz predmetnog kredita koji je sklopljen sa prednikom tuženika 2007. godine. Ističe da je sa obitelji živio u toj kući od polovice 2007. do 2022. Nisu nikada ništa u toj kući iznajmljivali. Nikada se nisu oglašavali na stranici Booking.com. Njegova obitelj nije nikada ništa iznajmljivala. Ističe kako nije imao priliku nikada pregovarati sa prednikom tuženika o pojedinim ugovornim odredbama. Nije mu dana nikakva mogućnost sudjelovanja o sadržaju ugovora već je samo mogao prihvatiti ugovor koji mu je dan na potpis. Nadalje, ističe kako mu nije objašnjeno koje se protuusluge pružaju za predmetnu naknadu, na koji način se ista obračunava, niti mi je dana odluka o naknadi, samo mu je rečeno da će se od iznosa kredita odbiti iznos naknade. Na poseban upit pun. tuženika ističe kako nije tražio od banke opće uvjete poslovanja niti odluku o naknadama. Ističe kako je pročitao ugovor. Nadalje ističe kako je morao platiti naknadu a nikakvo objašnjenje mu u tom pogledu nije dano i ne sjeća se sada visine naknade ali se sjeća da je pisao nekakav novčani iznos. Nadalje ističe kako je točna adresa nekretnine za koju je uzeo predmetni kredit za adaptaciju Krk, Vrh 154, i nikada se ta adresa nije mijenjala. Nadalje, na poseban upit ima li kakve veze s vilom Kosić, ističe da nema i ne znam koja bi to vila bila. Ističe kako na Krku, u blizini te predmetne kuće postoji zaseok koji se zove Kosić i tamo ljudi iznajmljuju nekretnine pa može biti bilo koja kuća iz tog zaseoka ali njegova sigurno nije. Nadalje ističe kako je vlasnik građevinskog obrta koji je otvoren 2012. godine, dakle nakon sklapanja predmetnog kredita i to više godina nakon, i budući da je fizička osoba sjedište njegovog obrta je na toj adresi gdje je ta kuća. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu je bio zaposlen u građevinskog tvrtki GP Krk. Nadalje ističe kako ja strojeve koje koristi za obavljanje djelatnosti ne drži na predmetnoj nekretnini na drugoj čestici koja se nalazi 200 m od kuće.

23. Dakle, iz iskaza navedenog svjedoka utvrđeno je da korisnik kredita Kristijan Kosić nije pregovarao niti o odredbi o naknadi, a niti o bilo kojoj drugoj odredbi ugovora o kreditu, već je prihvatio ugovor koji mu je ponuđen. Naime, isti nije imao niti mogućnost pregovaranja a što jasno proizlazi i iz iskaza svjedoka Kristijana Kosića.

24. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Kristijana Kosića kao istinit, jer je iskazivao uvjerljivo, životno, logično te sukladno ispravama u spisu, dok istovremeno tuženik nije s uspjehom osporio iskaz navedenog svjedoka.

25. Prema odredbi iz čl. 81. st. 1. ZZP/2003. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

26. Prema odredbi iz čl. 81. st. 2. ZZP/2003. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

27. Uz navedeno, a prema odredbi iz čl. 81. st. 4. ZZP/2003. ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

28. Prema odredbi iz čl. 83. ZZP/2003. prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

29. Prema odredbi iz čl. 84. ZZP/2003. nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

30. Prema odredbi iz čl. 85. ZZP/2003. ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive.

31. Prema odredbi iz čl. 86. ZZP/2003. dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača. Pravilo iz prethodnog st. ovoga čl. ne primjenjuje se u postupcima pokrenutim na temelju čl. 88. toga Zakona (st. 2.).

32. Prema odredbi iz čl. 87. ZZP/2003. nepoštena ugovorna odredba je ništava.

33. Ocjenom svakog dokaza pojedinačno, svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, sud je zaključio da je ugovor o kreditu od strane tuženika unaprijed formuliran ugovor (tzv. tipski ugovor). Time je sud zaključio i da je sporna odredba o naknadi za obradu kredita tipska odredba ugovoru o kreditu. Sud je ujedno utvrdio da stranke nisu pregovarale oko sporne odredbe ugovora i to iz isprava u spisu te posebno iz iskaza korisnika kredita. Nadalje, sud je utvrdio da sporna odredba uzrokuje znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a na štetu korisnika kredita.

34. Nadalje, u spornoj odredbi nije uopće naznačeno, raščlanjeno ili na bilo koji način jasno određeno, pa čak niti odredivo na što se odnosi predmetna naknada. Iz sporne odredbe ugovora o kreditu nije jasno što je uopće „naknada“. Naime, nije jasno i nije određeno, niti odredivo koji troškovi nastaju za tuženika. U konkretnom slučaju banka nije prezentirala korisniku kredita o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi. Predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor kojeg je tuženik sastavio te se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Prema tome povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Tuženik nije dokazao opravdanost sporne naknade, već je u ugovoru samo navedeno da se naknada naplaćuje. Iz toga ne proizlazi da su naknadom pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva. Korisnik kredita nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Odredba o naknadi je unaprijed formulirana od strane tuženika te korisnik kredita nije mogao imati utjecaj na njezin sadržaj. Korisnik kredita nije imao mogućnost sklopiti ugovor o kreditu bez navedene odredbe, niti pregovarati o toj odredbi jer u tom slučaju ne bi mogao sklopiti ugovor o kreditu, odnosno tuženik ne bi pristao na sklapanje ugovora o kreditu bez te odredbe ili s drugačijom odredbom o naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Korisnik kredita je imao mogućnost samo ili prihvatiti ili ne prihvatiti ugovor kojeg je unaprijed formulirao tuženik. Tuženik nije postupao u dobroj vjeri i korisnik kredita kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita niti oko njenog neprihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

35. Slijedom iznesenog, ugovorna odredba iz čl. 3. ugovora o kreditu, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, jer se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP/2003.), je nepoštena jer je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 81. st. 1. ZZP/2003.).

36. Nisu osnovani niti navodi da bi trebalo primijeniti odredbe iz čl. 84. ZZP/2003. jer da je sporna odredba, prema tuženiku, jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. U konkretnom predmetu nema mjesta primjeni odredbe iz čl. 84. ZZP/2003. jer se navedena odredba odnosi samo na predmet i cijenu, dok je predmet spora u ovoj pravnoj stvari tzv. izlazna naknada za kredit, dakle, ne predmet i cijena.

37. Također, nema mjesta primjeni Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/2009, 112/2012., 143/2013., 147/2013., 9/2015, 78/2015., 102/2025., 52/2016., 128/2022. i 156/2023.) jer je navedeni zakon donesen 2009. dok je ugovorni odnos, u odnosu na navedenu odredbu, nastao prije stupanja na snagu navedenog Zakona (studeni 2006.).

38. Ujedno, iz istog razloga nema mjesta ni primjeni odredbi Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine br. 15/2014.).

39. Slijedom iznesenog, a kako je sud utvrdio da je nepoštena sporna odredba iz čl. 3. ugovora o kreditu, to je na temelju odredbe iz čl. 87. st. 1. ZZP -a nepoštena ugovorna odredba ništava. Pri tome još valja istaknuti kako se u konkretnom slučaju

ne radi o ništetnosti manjeg značenja u smislu čl. 326 ZOO-a budući da kako je gore već navedeno korisniku kredita nije dana mogućnost da pregovara o pojedinim odredbama kredita te stoga nije mogao niti sklopiti ugovor bez ugovaranja te sporne naknade.

40. Prema odredbi iz čl. 322. st. 1. ZOO-a ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

41. Prema odredbi iz čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje..

42. Stoga je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrdi ništetnom predmetna odredba ugovora o kreditu, zbog čega je odlučeno kao u t. I. izreke.

43. Prema odredbi iz čl. 1111. st. 1 ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi.

44. Prema odredbi iz čl. 1111. st. 3. ZOO-a obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

45. Kako visina nije sporna, to je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja na isplatu iznosa od 374,52EUR.

46. Prema odredbi iz čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

47. S obzirom na to da je tuženik, kao stjecatelj, banka i time profesionalac u svojoj djelatnosti (čl. 10. st. 2. ZOO-a), bio nepošten od dana stjecanja iznosa stečenog na temelju ništetne odredbe o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, to tuženiku pripadaju zatezne kamate na iznos od 374,52 EUR počev od 18.7.2007. a koja činjenica plaćanja, kao i iznos te dan plaćanja nisu sporni do isplate, sve na temelju odredbe iz čl. 1115. u vezi s čl. 29. st. 1. ZOO-a, a po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a koja se primjenjuje u ostalim odnosima.

48. Nadalje u pogledu istaknutog prigovora zastare valja istaknuti kako tražbina po osnovi povrata onoga što je stranka primila na temelju ništetne odredbe zastarijeva u općem zastarnom roku od 5 godina sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a jer za tu tražbinu nije propisan poseban zastarni rok. Naime zastara restitucijskog zahtjeva po osnovi ništetne odredbe o naknadi za odobrenje kredita počinje teći od pravomoćnosti presude kojom se utvrđuje ništetnost te odredbe što znači da zastara te tražbine još nije počela niti teći jer tužitelj u ovom postupku traži utvrđenje ništetnosti te odredbe

(takvo stajalište zauzima Vrhovni sud Republike Hrvatske Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020.).Prema tome slijedom navedenog niti tuženikov prigovor zastare nije osnovan.

49. Ovaj sud nije provodio daljnje dokaze poglavito financijsko knjigovodstveno vještačenje jer je činjenično stanje u dovoljnoj mjeri utvrđeno iz svih izvedenih dokaza a tuženik je učinio nespornom visinu tužbenog zahtjeva kao i činjenicu da je predmetna naknada naplaćena od korisnika.

50. Slijedom iznesenog, valjalo je odlučiti kao u t. II. izreke.

51. U odnosu na visinu stope zatezne kamate valja reći kako se radi o potraživanju stečenog bez osnove proizašlog iz ništetnih odredbi potrošačkog ugovora. Zbog navedenog, kamate je trebalo dosuditi, kako ih je sud i dosudio u t. II. izreke po čl. 29. st. 2. ZOO-a i to stopi koja se primjenjuje u ostalim odnosima.

52. Ovdje valja istaknuti kako je tužitelj na ročištu održanom 2.6.2025. preinačio tužbu te se tuženik takvoj preinaci tužbenog zahtjeva protivio pa je stoga ovaj sud raspravnim rješenjem od 2.6.2025. odlučio da ne dopušta preinaku tužbe tužitelja iz razloga što smatra kako to nije svrsishodno za rješenje ovog postupka u smislu čl. 190. st. 3. ZPP-a.

53. O troškovima postupka sud je odlučivao na temelju odredbi iz čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 138/2023. - dalje u tekstu: Tarife) imajući u vidu vrijednost predmeta spora koju je sud odredio na ročištu održanom 2.6. 2025. Pritom valja reći kako je tužitelj u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora od 1.774,52 EUR, kako sud smatra da je tužitelj suviše visoko odredio vrijednost predmeta spora stoga je sud na ročištu održanom dana 2.6.2025. odredio vrijednost predmeta spora na način da je odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 374,52 EUR. U vezi određene vrijednosti predmeta spora (u tužbi 1.774,52 eur), valja ukazati da ako se radi o deklaratornom zahtjevu koji je istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu i treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činidbu, deklaratorni zahtjev ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, a vrijednost predmeta spora određuje se samo prema vrijednosti tužbenog zahtjeva na činidbu. Navedeno proizlazi iz više odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske pa tako Rev 688/00 od 7. siječnja 2004., Revr-475/08 od 27. listopada 2008., Revr-31/02 od 9. 5. 2002., Revr-170/03 od 7. svibnja 2003. S obzirom na navedeno, na temelju odredbe čl. 40. st. 3. ZPP, s obzirom da je tužitelj vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačio a navedeno je od značenja za odluku o pravu na naknadu troškova postupka, sud je odlučio kao u raspravnom rješenju od 2.6.2025. i utvrdio vrijednost predmeta spora u visini 374,52 EUR.

54. Stoga je, kao potrebne za vođenje parnice, u smislu odredbe iz čl. 155. st. 1. ZPP-a, tužitelju valjalo priznati trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 EUR na temelju Tbr. 7.1. Tarife, trošak sastava podneska od 15.4.2025. i 28.6.2025. u iznosu od 100,00 EUR na temelju 8.1. Tarife, kao i troškove zastupanja, po punomoćniku, na ročištima 2.6.2025., 24.11.2025. i 22.9.2026. svako u iznosu od 100,00 EUR na temelju Tbr. 9.1, troškove zastupanja na ročištu 24.3.2026. u iznosu od 25,00 EUR na temelju Tbr. 9.5, troškove zastupanja na ročištu za objavu u iznosu od 50,00 EUR na temelju Tbr. 9.3., što uvećano za 25% PDV-a ukupno iznosi 844,00 EUR. Također,

tužitelju pripada trošak sudskih pristojbi na tužbu u iznosu od 33,18 EUR i presudu u iznosu od 30,00 EUR. Slijedom iznesenog, tužitelju je valjalo dosuditi troškove parničnog postupka u iznosu od sveukupno 907,00 EUR, a na troškove postupka dosuditi zatezne kamate na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, po stopi iz čl. 29. st. 2. ZPP-a koja se primjenjuje u ostalim odnosima, zbog čega je valjalo odlučiti kao u t. IV. izreke.

55. Tužitelju nije priznat trošak preko priznatog iznosa imajući u vidu određenu vrijednost predmeta spora i vrijednost boda prema odvjetničkoj tarifi. Nije mu priznat niti trošak za pristup na ročište 24.3.2026. preko priznatog iznosa temeljem Tbr. 9.5 Tarife.

U Zagrebu, 2. studenoga 2026.

S u d a c:
Maja Šebalj Širić

Dokument je elektronički potpisan:
MAJA ŠEBALJ ŠIRIĆ
Vrijeme potpisivanja:
02-11-2026 10:24:03

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D485233373338383138383737 32
L=ZAGREB
S=ŠEBALJ ŠIRIĆ
G=MAJA
CN=MAJA ŠEBALJ ŠIRIĆ

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, odnosno u roku od 15 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a podnosi se putem ovog suda.

DNA
1. Tužitelju pp uz naplatu sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eur
2. Tuženiku pp
3. kal 30 dana

Broj zapisa: **9-3088f-7d535**

Kontrolni broj: **09c7e-a7597-c1e7b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA ŠEBALJ ŠIRIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.